

Jeg kan ikke se rettere, end at Universitetet maa være meget taknemligt for de 50,000 Kr., hvad jeg ogsaa antager, at det i Virkeligheden er, saameget mere som der foreligger et Lovforslag, som for ikke længe siden blev modtaget her i Thinget med meget stor Belvillie. Det foreligger nu i det andet Thing, og jeg formener, at det der vil blive behandlet nu, efterat Thinget er sluppet for Behandlingen af Finantsloven og som Følge deraf vil faae Tid til at behandle de øvrige Reforme, der foreligger. Jeg haaber, at det vil lade sig det være magtpaaliggende at tage fat paa disse og da ikke mindst paa denne Reform. Jeg mener saaledes, at de Anker, der særlig rettes paa dette Punkt, ere noget ugundede. Det andet Punkt, som der klages saa stærkt over, at Finantsloven ikke indeholder, er det saakaldte Lønningstillæg til Embedsmænd; men jeg maa gjøre de ærede Talere, som forinden mig have haat Ordet, opmærksomme paa, at de have forvevlet Navnet paa og Betydningen af det Tillæg, der er givet. Det er bestemt givet som Dyrtidstillæg og ikke som Lønningstillæg. Det maa i høi Grad forandre Stillingen, og den ærede Landsthingsmand for 2den Kreds (Schlegel) var ogsaa saa venlig at erkjende, at Dyrtiden ikke var saa stor nu, som den har været. Jeg haaber, at det ærede Medlem vil gaa et Skridt videre og erkjende, at Dyrtiden helt er ophørt, og som Følge deraf burde vel ogsaa Dyrtidstillæget være ophørt. Jeg har det Samme at sige til dette Punkt som til det andet, at der foreligger et Lovforslag til Omordningen af Embedsmændenes Lønninger, og jeg tør gaa ud fra den bestemte Forudsætning, at det Forslag ligesom det andet, saavidt muligt, vil blive fremmet, og først naar det viser sig — maasse de Herrer vide bedre end jeg, at det ikke vil blive fremmet med tilbørlig Hurtighed —, at der er Visshed for, at det ikke vil ske, mener jeg, at det kunde være tidsnok at fremkomme med saadanne Anker, som her ere fremkomne nu. Det er de to Hovedindvendinger, der ere blevene reiste mod Finantsloven, og jeg ser ikke rettere, end at den Begrundelse, herved disse Anker ere fremsatte, ikke ere fyldestgørende for mig. Jeg for mit Bedkommende faar ikke mine Ønster tilfredsstillede ved Finantsloven, og jeg tør forudsætte, naar vi skulle gaa til de enkelte Medlemmer, at der er saa, der faa det; men det er Grundlovens Mening og Forudsætning, at vi skulle enes; som Følge deraf maa vi give Afkald paa nogle af vore Ønster til Fordel for Andres; thi ellers vilde Enigheden aldrig kunne opnaas. Jeg stemmer for Lovforslaget og haaber, at det skal lykkes at blive enig derom.

Swad jeg nærmest forlangte Ordet for, var for at pointere og fremdrage et Spørgsmaal, som jeg tror, Finantslovsforslaget giver Anledning til; det er nemlig om Frederikshavns Havn. Det vil være det høie Thing bekendt, at der i 1877

af Regjeringen blev nedsat en Kommission til at undersøge Forholdene ved denne Havn, og denne Kommission afgav i 1878 en Betænkning, som ogsaa gaar ud paa, at Kommissionen tilraader at udvide Frederikshavns Havn ganske betydeligt. Jeg havde ventet, at den høitærede Indenrigsminister allerede i denne Samling havde gjort Skridt til at effektuere det Forslag, som denne Kommission er fremkommen med, og at udtale, hvorvidt han kan dele de Betragtninger, som denne Kommission har tilladt sig at fremsætte, og vil gjøre dem til sine egne. Jeg skal ikke udtale mig videre herom, men hvad jeg tror at kunne konstatere, er, at Frederikshavns Havn, som den nu er for Diebliffet, neppe er tidsvarende, og efter som man har bygget Jernbaner med Endepunkt dertil, bygget en fast Bro over Limfjorden og bragt store finansielle Offre fra Statskassens Side — og de ere vistnok bragte med den Forudsætning for Die, at vi skulde drage en stor Trafik til os fra Sverrig og Norge — har Bestingelsen derfor dog aabenbart været den, at Havnen var en saadan, at den kunde beseiles af Skibe, ja endogsaa af større Skibe. Jeg har talt med ikke saa faa Dampskibsførere og Seilskibsførere, og næsten enstemmig fra dem alle antes der over denne Havns flette Bygningsmaade; i lidt vanstelig Veir er det saagodt som umuligt at beseile den, og lidt hender det sig, at de Dampskibe, der regelmæssig anløbe Frederikshavn, seile forbi. Det er Dampskibe, der seile paa Routen fra Danmark til England; de seile forbi i strengt Veir, fordi de ikke tør beseile Havnen. Det vil jo være meget forstaaeligt, at en saadan Forbiseiling forvolder Kreatur- og Godsaffenderne mange Ubehageligheder og Tab. Hvis den høitærede Indenrigsminister vilde fremkomme med en Udtalelse, som gik i Retning af, at han agtede i en nær Fremtid at gjøre Skridt til, at det Misforhold, som nu for Tiden er ved Frederikshavns Havn, kunde blive ordnet, vilde jeg være meget glad ved, at jeg havde bragt Spørgsmaalet frem. Jeg skal ved samme Leilighed tillade mig at udtale, at det forekommer mig, at det Forslag, som er gjort af den Kommission, der er nedsat, og som gaar ud paa en meget betydelig Udvidelse af Havnen, mulig kunde indskrænkes noget, og jeg vil saa meget hellere gaa til en saadan Indskrænkning, naar man til Gjengjæld turde haabe paa, at en Havn paa Vestkysten af Sjælland kunde komme til at nyde Fordel af det Belpøb, som vil indvindes ved at bygge Havnen ved Frederikshavn noget mindre. Jeg er ikke blind for, hvilket stort Gode det vil have for Kommunikationen, og for at vi fra den nordligste Del af Sjælland kunne konkurrere paa de engelske Markeder. Jeg er ikke blind for, hvilke Goder det vil have at have en Havn paa Vestkysten, der var af den Karakter, at man ikke var afhængig af Forholdene og andre særlige